

deres Vej fra Banken og ikke ville have noget med den at bestille. Saa længe den giver Udbytte, skulle de nok møde og købe Aktier. Men vi have alligevel ikke villet gaa saa vidt, at vi vilde foreslaa, at Staten, Regeringen og Rigsdagen skulde vælge hele Repræsentantskabet og derved ogsaa hele Direktionen. Men vi have ment, at Staten burde vælge Flertallet baade af Repræsentantskabet og tillige af Direktionen. Repræsentantskabet bestaar af 15 Medlemmer, og vi have ikke fundet Anledning til at gøre nogen Forandring i dette Tal, men have ment, at af disse 15 kunde det være tilstrækkeligt betryggende, at Aktionærerne valgte de 7 og Staten de 8 saaledes, at Regeringen valgte 2, medens Rigsdagen valgte 6 paa den Maade, at der valgtes 3 af hvert af Rigsdagens Ting. Derved vilde Aktionærernes Interesser blive repræsenterede i Repræsentantskabet, og det, synes vi, er tilstrækkeligt, men Statens Repræsentanter vilde have Overvægten og kunde derved varetage den almindelige Befolknings Interesser, naar de maatte komme i Strid med Aktionærernes særlige Interesser.

Ændringsforslaget under Nr. 17, der kun er en Følge deraf, skal jeg ikke opholde mig nærmere ved, men derimod gaa over til Nr. 18, som omhandler Direktionens Sammensætning. Det forudsættes i Lovforslaget, at Direktionen skal bestaa af 5 Medlemmer, hvoraf Regeringen skal vælge 2, idet det tilføjes, at den ene skal være landbrugskyndig. Vi have ikke noget imod, at den ene Direktør skal være en landbrugskyndig Mand, men vi mene, at ligesom det med Hensyn til Repræsentantskabet er nødvendigt, at Statens Repræsentanter udgøre Flertallet, bør Statens Repræsentanter ogsaa have Flertallet i Direktionen. Vi ere ligesom det ærede Medlem for Højrup (Deuntzer) ikke tilfredse med, at Finansministeren ved visse Lejligheder kan komme derop og afgive sin Stemme, naar han alligevel kan blive overstemt. Naar Finansministeren er til Stede i Direktionen, er der 6 Medlemmer til Stede, og da Staten kun har udvalgt de 2, vil der komme til at staa 3 mod 3, og Finansministeren kan saaledes ikke sætte noget igennem, saa at man alligevel ikke kan faa Statens Interesser repræsenterede. Derfor mener jeg, at vi skulle gøre Skridtet fuldt ud ved at give Staten den overvejende Indflydelse i Direktionen og fastsætte det Antal Direktører, som udnævnes af Regeringen, til 3. Vi have ikke noget imod, at den ene skal være landbrugskyn-

dig, men vi mene, at saa bør ogsaa Handels Interesser varetages. Der er jo, som ogsaa fremhævet af det ærede Medlem for Højrup, mange og store Handelsinteresser knyttede til en saadan Bank, og ligesom vi indrømme, at Landbrugets Interesser have deres store Berettigelse og bør være repræsenterede i Bankens Bestyrelse, bør man heller ikke forbigaa Handels Interesser; de bør være repræsenterede, og derfor mene vi, at det bør slaas fast, at medens den ene Direktør skal være landbrugskyndig, skal den anden være handelskyndig.

Det er disse vigtige Ændringsforslag, vi have tilladt os at stille, og vi mene, at det er af den største Vigtighed at faa dem førte igennem. I andre Lande har man ikke været bange for at give Staten Indflydelse paa de private privilegerede Banker, tværtimod, man har indset Nødvendigheden af, at Staten har en saadan Indflydelse. Det forekommer mig derfor mærkværdigt, at man her, hvor Banken ganske vist er privat, men hvor Direktionen paa den anden Side er uafhængig af Interesserne, fuldstændig kaster det hele over i de private kapitalistiske Aktionærs Hænder, saa at disse saa at sige helt og holdent komme til at dirigere den Virksomhed, som Banken udfolder. Jeg skal derfor paa det varmeste anbefale vore Ændringsforslag til Vedtagelse.

Vi have endvidere ment, at Lovforslaget gaar for vidt, naar det forlænger Oktrojen for et Tidsrum af 30 Aar, at det er et for langt Tidsrum. Der er mange, der, selv om de ikke ville tage Skridtet fuldt ud, dog holde til den Side, hvor det menes, at Staten burde have mere Haand i Hanke med denne Sag, end den faar ifølge Forslaget. Hvorfor skal man saa gaa til et saa langt Tidsrum som 30 Aar? Vi have forment, at dette Tidsrum burde forkortes til 20 Aar, og have derfor stillet Ændringsforslaget under Nr. 1, som gaar ud paa at fastslaa dette. Jeg maa maaske her bemærke, at hvis dette Forslag vedtages, er der et andet Tal, som ogsaa maa forandres i samme Paragraf. Der staar nemlig, at Oktrojen, naar den forlænges i 30 Aar, skal være udløben den 31. Juli 1938, men bliver dette Antal Aar forkortet til 20 Aar, følger det af sig selv, at saa skal den udløbe den 31. Juli 1928.

Endelig er der Ændringsforslaget under Nr. 10, til § 7, som omhandler Funderingen af Bankens Sedler. Efter det foreliggende Forslag skal Banken have „i